

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2025 r.,

sprawy H. B.

oskarżonej z art. 288 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu

z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt II Ka 291/24

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Lubaczowie

z dnia 6 września 2024 r., sygn. akt II K 71/24

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela
posiłkowego W. B.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Lubaczowie skierowała przeciwko H. B. akt oskarżenia o czyn z art. 288 § 1 k.k., polegający na tym, że w dniu 24 listopada 2023 r. w O., woj. [...], umyślnie uszkodziła okno, dwa szpalety przyokienne, parapet oraz elewację ściany na budynku mieszkalnym, poprzez zaklinowanie drewnianymi listwami i przykręcenie wkrętami płyty OSB o otworze okiennym, powodując straty łącznej wartości 2571,10 złotych na szkodę W. B. .

Sąd Rejonowy w Lubaczowie, wyrokiem z dnia 6 września 2024 r., sygn. akt

II K 71/24, uniewinnił H. B. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wyrok ten został zaskarżony na niekorzyść oskarżonej H. B. przez oskarżyciela publicznego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego W. B. .

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Okręgowy w Przemyślu, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt II Ka 291/24, uchylił w całości zaskarżony wyrok i na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył wobec oskarżonej H. B. postępowanie karne o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej H. B. kwotę 2.016 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje i obciążył Skarb Państwa kosztami procesu.

Radca prawny T. C. – pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. B. , złożył kasację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu. Zaskarżył go na niekorzyść H. B. Zarzucił w kasacji rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a w szczególności: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., jak również art. 170 § 1 pkt k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., a nadto art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Przemyślu w postępowaniu odwoławczym.

Agnieszka Nieckarz – Proszek – Prokurator Rejonowy w Lubaczowie, w pisemnej odpowiedzi na kasację, wniósł o oddalenie kasacji radcy prawnego T. C. – pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego W. B. , jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 11 marca 2025 r., [...], [...]).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rację ma Agnieszka Nieckarz – Proszek – Prokurator Rejonowy w Lubaczowie, gdy w pisemnej odpowiedzi na kasację wnosi o oddalenie kasacji radcy prawnego T. C. – pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego W. B. , jako oczywiście bezzasadnej

Przed przejściem do oceny zasadności zarzutów kasacyjnych, należy przypomnieć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że

nie można w niej podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie sądu pierwszej instancji. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu ad quem uchybień popełnionych przez sąd a quo. Pamiętać też należy, że kontrolą kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie prawne zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., popełnionych przez sąd odwoławczy. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie dublującej, „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KK 8/15, LEX nr 1666908). Charakter kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wnoszonego od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, z powodu rażącego naruszenia przez ten sąd prawa, nie pozwala również na kwestionowanie w tym środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Lektura kasacji złożonej przez radcę prawnego T. C. – pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego W. B. , prowadzi do wniosku, że podniesione w niej zarzuty nie spełniają powyższych wymogów.

Słusznie wskazano w pisemnej odpowiedzi na kasację, że Sąd Okręgowy w Przemyślu, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, uczynił to zgodnie z art. 115 § 2 k.k., a swoje stanowisko i argumentację w tym zakresie przedstawił w pisemnym uzasadnieniu wyroku z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt II Ka 291/24, sporządzonym zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. Sama wysokość szkody wyrządzonej przez H. B. szkody, jest tylko jednym z wyznaczników oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu. Co jednak najistotniejsze, zarzut nadania poszczególnym okolicznościom z art. 115 § 2 k.k. zbyt dużej lub zbyt malej rangi, skierowany jest przeciw dokonany ustaleniom faktycznym, których weryfikowanie w ramach postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 czerwca 2017 r. sygn. akt IV KK 220/17, z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt I KK 24/21).

Kierując się przedstawionym motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak na wstępie.

[J.J.]

[a.l]